

Het werd middag en de honger deed Jan uitzien naar een herberg. Eindelijk vond hij er een naar zijn zin in een der straten, welke op het marktplein uitliepen.

— Ik stel voor, sprak hij, hier ons anker uit te werpen. Volgens ik op het uithangbord zie, is er hier eten en drinken naar keus te krijgen. Ook denk ik wel dat de waard, mits hem te betalen, ons slaapkamers zal bezorgen. Dokus is onze beurs nog gespekt?

— Jawel, Jan. We bezitten nog een paar goudstukken en nog een vollen greep zilveren geld.

— Vooruit dan maar!

Zij traden de ruime gelagkamer binnen en namen plaats bij een der groote eikenhouten tafels. Jan en Wanna zaten op de bank tegen den muur, Dokus en Alwina op stoelen aan de overzijde. Schol had zich onder de tafel neergezet en lei den zwaren kop op den schoot van het meisje om door haar gestreeld te worden.

— Wat mag ik u voorzetten, vreemdelingen? vroeg de waard.

— We hebben allen grooten honger, verklaarde Jan. Breng ons dus eten en drinken voor zes.

— Voor zes? Ge zijt slechts met vieren!

— Mis, vriend! De vijfde zit onder de tafel en kan eten voor twee!

— Lieve hemel, riep de waard toen hij Schol in het oog kreeg, dat is geen hond, maar wel een kalf!

— Zorg dus maar hem goed te bedienen, anders eet hij den schotel en u mede op, lachte Jan.

— Hij zal zijn paart hebben, sprak de waard. Alleenlijk zou ik wel willen weten wie van u voor hem betaalt.

— Begrepen, hospes, zei Dokus. Ge zijt een voorzichtige kerel!

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS